

Murgaško

Jeseň-zima 2018

Murgaško

1. číslo, školský rok 2018/2019

1. vydanie: december

ZŠ s MŠ J. Murgaša, Horná 22, Šaľa 927 01

Časopis vychádza od šk. r. 2016/2017

Redakčná rada

8.A

D. Margitfalviiová - šéfredaktor

P. Stračárová

I. Horňáková

P. Szalayová

S. Takácsová

V. Vargová

7.C

S. Tarčová – predseda redakčnej rady

A. Wolnerová

B. Hatvanyová

7.C

I. Šarközi

5.A

H. Kováčiková

Zodpovedný pedagóg:

D. Klimajová

Obsah

3 Editoriál

4-5 Interview so S. Skovajsovou

6 Slávnostné odovzdávanie Cambridge English certifikátov

7-10 Okienko exkurzií

11 Recenzia TheOnlines

12-14 Návrhy na last minute – Halloween kostýmy

15-16 Z našej tvorby - básne

16-18 Tvorba 3.B

19 Tvorba 7.C

20-30 Poviedková tvorba

31-33 Vianoce

34-35 Vianočný kvíz

36 Domáci vianočný recept

37 Vianočná tajnička

38 Z našej tvorby „Perličky“

39 Nájdi deväť rozdielov

EDITORIÁL

Milí čitatelia,

radi by sme vás privítali v tento predvianočný čas. V novom čísle nášho časopisu sme si pre vás pripravili inšpirácie k halloweenu, príbehy, rozhovory, cestopisné reportáže, básničky o jeseni aj o zime, recepty, perličky a zábavné okienko. Našu školu, vrátane redakčnej rady časopisu, zastihol Mikuláš. Žiakom, ktorí celý rok poslúchali, rozdal sladké odmeny. A tí, ktorí neposlúchali, si museli vystačiť s uhlím na tvári.

Budeme radi, ak sviatky plné pokoja a radosti prežijete v kruhu vašej rodiny. Želáme vám veselé Vianoce, šťastný nový rok a veľa lásky, zdravia, smiechu, dobrých kamarátov, zážitkov a výborných známok.

Redakčná rada časopisu Murgaško ❄

Interview so Stanislavou Skovajsovou

Minulý rok sme pozvali k nám na besedu ilustrátora detských kníh Miroslava Regitka. Tento rok (11.10.2018) sme sa rozhodli navštíviť bývalú absolventku našej školy Stanislavu Skovajsovú (rod. Vajíčekovú). Jej triednou učiteľkou bola p. uč. Hikelová. Stanka je veľmi talentovaná a všestranná. Radi by sme vám týmto interview ukázali, kam sa dá svojou usilovnosťou dopracovať.

1. Ktorý z vašich koníčkov vás baví najviac?

Mám ich veľa, ale momentálne strihanie psíkov.

2. Boli ste od mala všestranná?

Áno, bola.

3. Viedol vás niekto k vašim koničkom?

Určite rodičia, ich podpora bola hlavná.

4. Vždy ste chceli strihať psov?

Nie, dostala som sa k tomu až časom.

5. Má názov „Bela“ nejaký špecifický názov?

Áno, má, raz som sa motala po Šali a objavila som malého psíka, ktorý utekal za deťmi. Keď som sa ohlásila, že im utiekol pes, povedali, že nie je ich. Neskôr som zistila, že je na ulici sám, tak som si ho zobrala domov a dala mu meno BELA. Bol to vlastne môj prvý psík, ktorý bol len môj.

6. Boli nejaké plemená, ktoré ste sa báli strihať?

Plemená ani nie, skôr niektoré psíky, ktoré majú zlú skúsenosť so strihaním.

7. Máte nejakú metódu pre upokojenie psov?

Jedine to, že ich chytím za šiju, lebo tam ich chytá aj mama.

8. Ako zvládáte všetky koničky naraz?

Minimálnym spánkom.

9. Koľko psov dokážete ostrihať za deň?

Zatiaľ si dávam, že na jedného psíka mám 2 hodiny. Jednak si ten psík na mňa zvykne, jednak sú tu prvýkrát v novom prostredí.

10. Máte nejakého asistenta/asistentku vo firme?

Mám, psíkov síce strihám sama, ale inak tu mám celú rodinu.

11. Zvyknete strihať psy na súťaže?

Na súťaže ešte nie, tam som sa kvalifikáciou ešte nedostala.

12. Aké školy ste vyštudovali?

Strednú umeleckú školu v Bratislave a Slovenskú poľnohospodársku univerzitu.

13. Ktorý koniček bol prvý, ktorý ste začali robiť?

Už od detstva som kreslila a maľovala, potom šitie na strednej škole...jedno s druhým sa začalo ťahať (perníky, torty, teraz psíky..)

14. Sú vaše koničky časovo náročné?

Časovo áno, teraz hlavne tieto psíky, treba im dať ten čas. Keď robím s tortami tak 1-2 dni nakupujem, upečiem korpus, ďalší deň ozdobím a odovzdávam. A medovníky rovnako.

15. *Je niektorý z koníčkov finančne náročný?*

Hlavne tento salón.

16. *Prerástli vám vaše koničky niekedy cez hlavu?*

Ani veľmi nemôžu, lebo mám dcéru, musím sa o ňu starať, o domácnosť. Chcelo to prax.

17. *Ako dlho vám trvá ušiť jedny plesové šaty?*

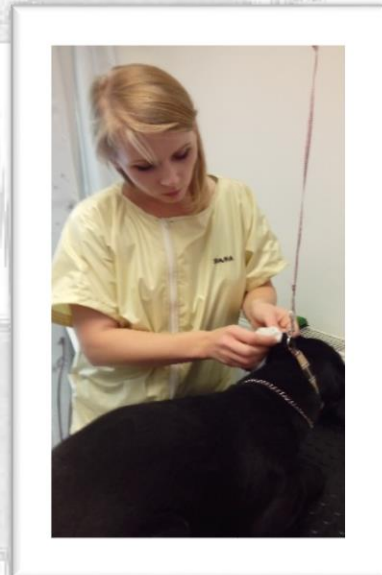
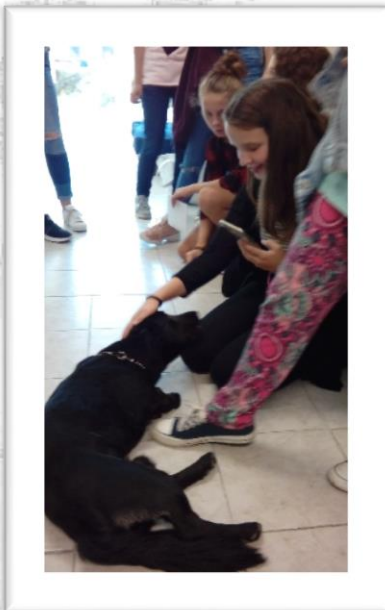
No, to je tiež jedno z časovo náročnejších koníčkov. Hlavne ja to robím na mieru. Ak zákazníčka chce nejaké šaty, musí prísť. Ušijem základ, príde si vyskúšať a potom pokračujem ďalej. Na také šaty dávam približne dve skúšky, aby boli naozaj ušité na mieru.

18. *Nechávajú vám zákazníci „voľnú ruku“ pri robení torty?*

Áno, už majú dôveru vo mňa.

19. *Ak si ľudia chcú niečo objednať, tak ako?*

Buď ma kontaktujú cez Facebook alebo mi zavolajú.

P. Stračárová, D. Margitfalviiová 8.A

Slávnostné odovzdávanie Cambridge English certifikátov

Dňa 26. septembra sa na našej škole uskutočnilo slávnostné odovzdávanie **Cambridge English** certifikátov. Skúšky Cambridge English absolvovalo šesť našich žiakov, polovica z nich zo 100 % úspešnosťou. Traja žiaci zložili skúšku Cambridge English Movers (úroveň A1 podľa spoločného európskeho referenčného rámca – skratka SERR) a traja žiaci urobili skúšku Cambridge English Flyers (úroveň A2 SERR). Tým naša škola splnila podmienky členstva v spoločnosti prestížnych škôl v partnerskom programe **British Council** Advantage. Z členstva v partnerskom programe plynú študentom, učiteľom i samotnej škole rôzne výhody, ktoré otvárajú ďalšie možnosti rozvoja jazykových zručností. Slávnosti sa zúčastnila aj Mgr. Martina Schneeweiss, reprezentantka British Council na Slovensku.

Okrem už spomínaných skúšok bude naša škola tento rok pripravovať žiakov aj na skúšku **Cambridge English Preliminary (B1 SERR)**. Skúšky Cambridge English majú takmer celosvetovú platnosť a ich úspešné absolvovanie otvára žiakom brány k prístupu k lepšiemu vzdelávaniu, či ku získaniu práce v prestížnych medzinárodných firmách.

Mgr. Ľ. Čagánek

Okienko exkurzií

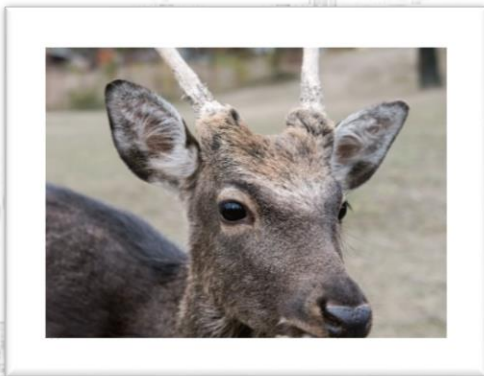
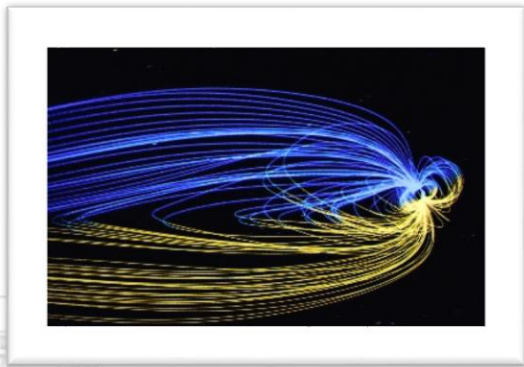
Planetárium a Zveropark

Ráno 18. 10. 2018 vyrazila naša trieda 5.A autobusom dosť skoro do Žiaru nad Hronom. Došli sme do hvezdárne, v ktorej už na nás čakali sprievodcovia. Najprv nám porozprávali o tom, ako sa máme správať a potom sme už svišťali ku hviezdám a planétam slnečnej sústavy. Pustili nám kratší dokument a vďaka tomu sme leteli na Merkúr či Saturn. Keď sa náš let skončil, išiel nám pán sprievodca povedať pár informácií o ďalekohľadoch. Jeden aj nastavil a pozorovali sme ledsvetielko. Keď už sa naša exkurzia skončila, mohli sme si zakúpiť suveníry.

„Pančel“ (naš pán učiteľ) vybavil aj Zveropark v Žarnovici. Tak sme sa tam všetci presunuli. Keď sme vystúpili z autobusu, museli sme čakať, lebo bolo zatvorené. A zrazu, kde sa vzala, tu sa vzala, prišla k nám čierna mačka. Spolužiaci ju nazvali Cicúr a prišlo aj jej mačiatko. To nazvali Parkurista. Po tomto smiešnom stretnutí ani neviem, ako už nám pani sprievodkyňa rozprávala o zvieratách, najmä o lesnej zveri. No a ako to už v 5.A býva, z pol hodiny bola jedna. Potom už bez sprievodkyne sme prešli ešte dva pavilóny a dokázali sme, že nás ešte stále bavia ihriská. Po tomto všetkom sme boli už dosť hladní. No a preto nasledovala ešte návšteva Mc Donaldu. Záznam bol super.

H. Kováčiková 5.A

Exkurzia vo Viedni

Dňa 9.10.2018 sme sa zúčastnili na exkurzii vo Viedni. O 7.15 nás vyzdvihol autobus rovno pred školy a mohli sme vyraziť na skoro troj-hodinovú cestu. Mali sme síce cestovať len dve hodiny, ale nehoda v Bratislave nám to nedovolila. Keď sme už konečne dorazili do cieľa, autobus nás vyložil pred neznámou budovou. Odtiaľ sme išli asi desať minút pešo do Technického múzea (Technisches Museum Wien). Mali sme tam možnosť vidieť rôzne modely vlakov, lietadiel, áut. Vyskúšali sme si moderovanie pred kamerou a ako funguje statická elektrina.

Po rozdání lístkov sme si odložili batohy do skriniek a dve hodiny objavovania sa začali. A keďže je to múzeum veľmi veľké, tak sme nestihli si poriadne pozrieť ani polovicu múzea a už sme museli odísť. Potom sme sa presunuli do McDonaldu, kde sme si poriadne naplnili naše prázdne žalúdky. Hneď oproti bolo metro, takže sme sa ďaleko presúvať nemuseli. Po opätovnom rozdání lístkov, no tentoraz na metro, sme nastúpili a odviezli sa do centra hlavného mesta, kde nám pani učiteľka Macáková porozprávala o pamiatkach, ktoré sme mohli vidieť, napríklad sídlo rakúsko-uhorských cisárov v Hofburgu, gotický kostol, nazvaný Stephansdom. Potom sme už len počkali na náš autobus a mohli sme sa tešiť domov. Cesta trvala dokonca dlhšie, ako keď sme išli ráno. Áno, išli sme skoro štyri hodiny. No nám to nejako nevadilo. Hrali sme rôzne slovné hry a cesta bola hneď rýchlejšia. Autobus nás priviezol až pred školu, kde nás čakali rodičia.

Táto exkurzia bola veľmi poučná a zábavná, takže vám určite odporúčame navštíviť Viedeň.

B. Hatvanyová, S.S. Tarčová 8.C

Sandberg a Prírodovedné múzeum v Bratislave

Sandberg - Čo to je? Jedlo? Krajina? Mesto? Odpoveď pani učiteľky bola viac ako neočakávaná: „Zistite si to sami.“ Veríme, že si touto situáciou prejdú aj budúcoroční ôsmaci. Týmto vás oboznámime so Sandbergom.

Tak čo je Sandberg? – Je to piesková hora, ktorá vznikla činnosťou mora, ktoré tu bolo cca pred 14 miliónmi rokmi. Ostatné si nájdite na Wikipédii. (Nechceme vás predsa ukrátiť o hodiny strávené hľadaním na googli.)

Slovenské národné múzeum (SNM) je vrcholná štátna zbierkotvorná, vedeckovýskumná a kultúrno-vzdelávacia inštitúcia v oblasti múzejnej činnosti v Slovenskej republike. Nechápete? Ani my nie. Jednoducho povedané, je to múzeum v Bratislave, v ktorom sa nachádzajú rekvizity živej aj neživej prírody Slovenska. Nachádzajú sa tam predovšetkým pozostatky, čiže skameneliny dinosaurov a živočúchov, ktoré obývali našu planétu Zem pred miliónmi rokov, ako aj ukážky súčasnej fauny a flóry našej krásnej slovenskej prírody.

B.Hatvanyová, S.S.Tarčová 8.C, V.Vargová 8.A

Recenzia-The Onlines

Dňa 12.10. 2018 navštívili žiaci 7.,8.a 9. ročníkov Dom kultúry v Šali. Zúčastnili sa na anglickom predstavení s názvom The Onlines. Pripravili sme si pre vás krátku recenziu:

Toto predstavenie sa týkalo detí a mladých ľudí, najmä tých, ktorí sú závislí od internetu, mobilných telefónoch a sociálnych sietí. Zaujímavé bolo však vtipné spracovanie tejto témy pre mladších aj starších žiakov.

Hlavným hrdinom bol Miloško, ktorého stvárnil Miloš Kusenda. Ďalšími postavami boli Zuza a Vlado, ktorých úžasne zahrali Danko Svetlíková a Michal Rosík.

Jednotlivé body recenzie sme ohodnotili takto:

obtížnosť anglického jazyka- priemerná

výslovnosť- veľmi dobrá

herecké výkony- veľmi dobré

kostýmy, kulisy- pekné

celkový dojem- zaujímavé a vtipné predstavenie

S. Takáčsová a V. Vargová 8.A

Návrhy na last minute - kostýmy na Halloween

Bosorka:

Návod na prípravu: Šaty, ktoré už nenesíš a nevieš, čo s tým. Sprav si z nich kostým na Halloween. Šaty zo spodnej strany nastrihaj, nafarbi čiernou farbou, aby to malo halloweenský „šmrnc“. Pokiaľ chceš mať kostým prepracovanejší alebo efektívnejší, môžeš zvoliť aj maľovanie na tvár popolom alebo farbami. A ako každej pravej bosorky by nemal chýbať klobúk či metla.

Duch:

Návod na prípravu: Kostým ducha nie je na pomôcky veľmi náročný. Potrebuješ bielu plachtu, na ktorej si v strede vystrihneš tri diery (na oči a veľké ústa). A hlavne nezabúdaj na strašidelné zvuky pri reprezentácii svojho kostýmu.

Blázon v kazajke:

Návod na prípravu: Potrebuješ dlhší biely sveter (aspoň rukávy nech sú dlhé), aby sa dal vzadu zviazať. Stačí pridať ešte aj bláznivý výraz na tvári, aby si pôsobil ako psychopat.

Múmia:

Návod na prípravu: Pri tomto kostýme nezabudni na kúpu veľkého balenia toaletného papiera. Neváhaj a rovno sa v ňom vyvália! A kostým na Halloween máš hotový.

Harley Quinn (pre dievčatá nad 12 rokov), **Joker** (pre chlapcov nad 12 rokov):

Návod na prípravu: Harley Quinn – pri tejto postave by si si mala spraviť dva vysoké copy a kriedou na vlasy zafarbiť konce vlasov. Čo sa týka oblečenia, mala by si si obliecť čo najkratšie šortky s fishnet pančuškami. Navrch si daj roztrhané bielo-modro-červené tričko s nápisom. A nezabudni na basebalovú pálku, ak ju zoženieš.

Joker – na prípravu je fialový kabát. Ako rifle, alebo tmavomodré parochňu, nebojte sa ju dobré nakresliť si (Quinn). Narúžujte si namaľujte načierno. pleť, nasadte si a váš kostým je hotový.

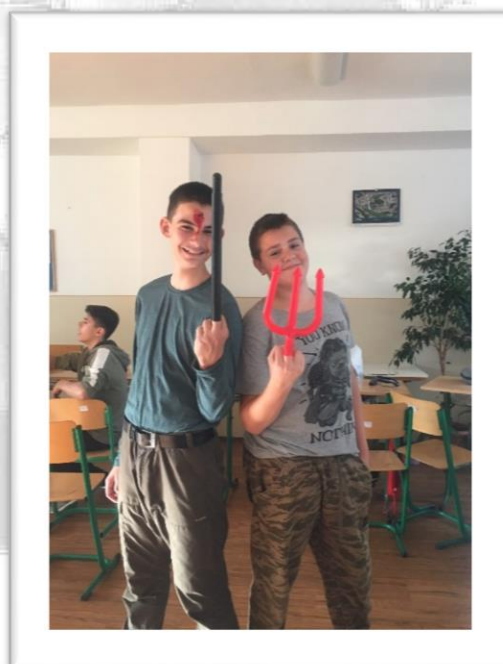
potrebné si zohnať dlhý nohavice buď zvolíte čierne tepláky. Ak zoženiete zelenú použiť. Pre lepší efekt je tetovania (aj u Harley pery načerveno a oči Dokreslite vrásky a nezdravú striebornú zubnú protézu

Halloween v 8.A

Hlavným bodom nášho programu bolo zabaviť sa a užiť si halloweenskú párty. Začiatkom nášho programu bolo namaľovanie sa a prípadné prezlečenie sa do kostýmov. Každý kostým bol iný. Chalani boli kostlivci, postrelení vojaci alebo démoni. Baby sa prezliekli za anjelov, čertov, jednorozcov, upírky...

Náš program bol veľmi pestrý. Hrali sme hry rôzneho typu, stávali sa z nás cirkusanti, blázni... Ako jedlo sme zvolili rôzne krekry, pizzu, či domáce výrobky (koláče, pizza tyčinky...)

Halloween v 8.C

Program sa začal skrášľovacími procedúrami pomocou make-upu. Ďalším bodom programu bola „rýchla“ tanečná show, ktorá bola sprevádzaná hudbou podľa nášho výberu. Najviac asi zaujala XXL pizza, na ktorej sme si všetci pochutili. Pokračovali sme spoločenskou hrou „Nikdy som“, na ktorej sme sa o sebe dozvedeli veľa nových vecí.

Kostýmy boli rôzne, napr. kostry, bosorky, zombie, smrčky... Jedla bolo dosť, aj slaného, aj sladkého. Jedli sme koláčiky, čipsy, kekse, pili detské šampanské, džúsy...

Naše obe párty boli jedným z najlepších podujatí v našich triedach!

Wollnerová, B. Hatvanyová 8.C, P. Stračárová 8.A

Z našej tvorby

Jeseň

Jeseň je tu s nami.

Deti si púšťajú šarkany.

Jabík plná záhrada,

budeme jesť, paráda!

Peter Rudolfer 2.B

Prišla jeseň

Prišla jeseň mrzutá,

všetky stromy vyzliekla.

Z každej strany vetrík veje,

až škáry nám prefukuje.

Samé lístie vzduchom letí,

slnko nám už nezasvieti.

Patrícia Čorňáková 2.B

Jeseň

Jeseň farbí stromy,

listy padajú na domy.

Ľudia sa pripravujú na zimu,

z komínov ide plno dymu.

Lastovičky letia za more rýchlo,

aby sa na jar vrátili skoro.

Matej Suchý 2.B

O zvieratkách

Ide ,ide pes

cez maličký les.

Príde k nemu koza Róza,

vraj ju chytá viróza.

Pomaly sa vliekla ako slimák.

Nemá sily ani za mak.

Uniesla by aj celý dom.

Od kuriatka po bylinkovom čaji,

cíti sa zrazu ako v raji.

Nepremôže ju už tiger ani slon,

uniesla by aj celý dom.

Kozička Gitka

Malá Gitka kozička,
papá trávy trošička.
Zje i sladkú mrkvičku,

pohladkám ju po líčku.
Dá nám mliečko teplučké,
keď sa pasie na lúčke.

Eva Izsáková 2.B

Pre rodičov

Mamine dlane teplé ako lúč,
sú na všetky bolesti najlepšie kľúč.
A tatove ruky veľké ako svet,
vždy ochránia ma ako najcennejší kvet.

Laura Dékányová 7.C

Pekný deň

Dnes je pekný deň,
kúpať sa ja chcem,
dole gate, dole tričko,
pridaj sa aj Ty Miško,
už skáčeme do bazéna,
kačka pláva, loďka žblnká.

Tanya Kukiová 2.B

Tvorba tretej B

Tretiaci sú dobrí žiaci,
usilovní v každej práci.

Napríklad:

Adam kričí na nás: „Padám!“

Adamček rád jedáva slivkové koláče.

Adrika, jej chutí šťavnatá paprika.

Alex máva dobrý reflex.

Dario počúva nové rádio.

Denis si rád zahrá tenis.

Filip chce loviť obrovské ryby.

Lacko sa rád hrá s plyšovým mackom.

Lejka rada venčí malinkého psíka.

Lilla chodí ako čarovná víla.

Lucinka, jej zasa chutí sladká pralinka.

Lukáš varí výborný guláš.

Martinko sa správa ako miminko.

Maxík šoféruje rýchly taxík.

Miška, ju zaujíma nová knižka.

Olinko opravuje zlomené pravítko.

Sami rieši ťažké hlavolamy.

Sofia, ju chráni dievčenská mafia.

Soňa si chce kúpiť koňa.

Sebastián si vyrába pekný džbán.

Tessinka je ako voňavá kvetinka.

Timmy vymýšľa nové rýmy.

A Vani sa kúpe vo veľkej vani.

Takto je to v našej triede, keď nám mená hovoria, čo máme robiť!

3.B

My sme naozaj usilovní a šikovní,

pretože sme v minulom školskom roku vyhrali celoslovenskú súťaž Euráčik a Centáčik.

Riešili a počítali sme rôzne príklady s témou finančnej gramotnosti. Na všetky otázky sme správne odpovedali a náš spoločný tip sumy v pokladničke bol najbližší k 549 eurám, a preto sme ich aj vyhrali. Túto super výhru sme si spolu s našou pani učiteľkou užili v Bratislave a v Nitre. V Bratislave sme boli v Bratislavskom hrade a na riekku Dunaj sme sa pozerali z vysokých hradieb. Na výstave Legokocky sme videli úžasný Titanic z lega a veľa iných interaktívnych stavieb, ktoré sme malým červeným gombíkom vedeli uviesť do pohybu. Z lega sme si postavili rodinné domy, kvety, zvieratká, autá atď... Autá sme aj vyskúšali na autodráhe. V Nitre sme zdolali vrch Zobor a nezabudnuteľný bol aj pohľad d'alekohľadom-pri vysieláči-na celú krajinu pod Zoborom. Samozrejme, chutil nám aj happy meal v McDonald's.

Vaši usilovní a šikovní žiaci z tretej B.

Tvorba siedmej C

Prázdniny

Prázdniny sú ako surfovanie na vode.

Vysvetlenie: Lebo prázdniny sú ako na vode, raz sú dobré a raz zlé.

Dominika Filová, 7.C

Prázdniny sú ako húsenková dráha.

Vysvetlenie: Niektoré dni boli lepšie a niektoré horšie.

Tamara Tóthová, 7.C

Prázdniny sú ako zmrzlina.

Vysvetlenie: Keď je dobrá zmrzlina, tak je rýchlo po nej ako po prázdninách.

Štefan Vencel, 7.C

Prázdniny sú ako dlhý víkend.

Vysvetlenie: Pretože cez víkend sa nechodí do školy.

Veronika Draškovičová, 7.C

Prázdniny sú ako roj netopierov.

Vysvetlenie: Čakáme na ne dlho a o chvíľku sú preč.

Samuel Vojtela, 7.C

Prázdniny sú ako bonboniéra.

Vysvetlenie: V bonboniére je veľa čokolád, na každý deň jedna.

Oliver Szabo, 7.C

Poviedková tvorba

Nasledujúcu poviedku Počúvaj! napísala minulý rok naša bývalá žiačka 8.A Lenka Hučeková a v literárnej súťaži Topoľčianske textobranie získala za ňu v septembri zvláštne ocenenie.

Počúvaj!

Nocou kráčal muž zahalený dlhým čiernym kabátom. I keď bol koniec apríla, noc bola neprímerane chladná, takmer sa jeho dych zrážal na paru. Po mužovom tele chniapali mrazivé pazúry nemilosrdného vetra, ktoré sa ho pokúšali zničiť.

Muž si nemohol dovoliť zastavovať. Nemohol si dovoliť, aby ho čokoľvek vyviedlo z miery.

Nie.

Bol profesionál. Bol nájomný vrah, ktorý musel byť nemilosrdnejší než vietor, čo sa ho pokúšal chytiť.

Absolútne sa mu nechcelo spáchať ďalšiu vraždu. Už ho to prestávalo baviť. Začalo to, keď mu Alan zavolať, ževraj už je slávny. Vraj sa nočným Berlínom pohybuje smrť sama. Muž nestál o takýto typ publicity. Alana nenávidel. Keď sa raz vyplatí z dlhov, zabije ho. Bez milosti. Pomstí sa mu za všetky roky zabíjania nevinných.

Áno.

Teraz to už vydrží. A potom očistí svet od Alanovej špiny.

Muža nečakane vyplašilo stratené auto prechádzajúce okolo neho po ceste. Muž zastavil a svojimi ľadovomodrými očami sledoval auto prechádzajúce okolo neho.

„Richie, spýtaj sa tamtoho muža,“ počul ženský hlas, hovoriaci po francúzsky, zvnútra auta. „Nie, Pipí! Zvládnem nájsť cestu aj sám!“

„Richard! Už aj zastav!“

Auto prudko zastavilo vedľa muža. Okienko na pravej strane sa stiahlo dolu a z auta vykukla ženská tvár s obrovským vodopádom plavých vlasov, srdcovitou tvárou, v ktorej boli zasadené ako dva smaragdy veľké oči, s jemným nosom s pehami. „Bitte schön, wo ist Arbeitstraße? Wir sind nicht aus Berlin,“ prehovorilo mladé dievča po nemecky s francúzskym prízvukom. Muž sediaci vedľa nej prekrútil očami a prehovoril opäť po francúzsky: „Pipí, no tak, poradíme si aj bez neho.“

„Nechaj ma, Richie. Pred chvíľou si vravel, že nedokážem nič vybaviť sama, tak radšej drž hubu, lebo práve niečo vybavujem sama.“

„Dobrý večer,“ prehovoril muž perfektnou francúzštinou, načo muž prekvapene zaklipkal očami. „Och! Vidíš, Richie! Je to Francúz!“ zvolalo nadšene dievča. „Arbeitstraße je hneď za rohom,“ usmial sa muž prívetivo a dievča sa mierne začervenalo. „Ďakujeme!“

Dievča vytiahlo okienko a mužovi venovalo posledný pohľad. „Vidíš, Richie, ženy dokážu vybaviť veci samy...“

Auto odišlo.

Blázni, pomyslel si muž s úsmevom na tvári. Aspoň tí ľudia vyzerajú byť šťastní. Akoby sa ich vojna ani nedotkla.

Muž ešte chvíľu stál na mieste, no potom vykročil rezkým krokom po ulici. Nechcel sa viac rozptyľovať. Musel sa sústrediť na svoju úlohu.

Muž kráčal stále hlbšie a hlbšie do uličiek Berlína. Vietor naňho neodbytné útočil. Cítil, ako mu krehnú ruky.

Zvláštne.

Veď je už apríl!

Muž pokrútil hlavou na odohnanie nepodstatných myšlienok. Zdvihol hlavu a studený zrak mu padol na drobnú starenku, ako sa trmáca vedľa po chodníku s veľkou taškou v rukách.

Muž na chvíľu akoby zamrzol.

Nevedel, čo sa s ním deje, no cítil akési podvedomé nutkanie zastať a pomôcť starenke. Zvážal obrovský boj medzi pokračovaním v ceste a pomáhaním starenke. *Dočerta*, naštvane si pomyslel a vykročil na druhú stranu chodníka za starenkou.

„Dobry večer, pomôžem vám?“ spýtal sa muž. Zastavil vedľa starenky s rukami vo vreckách, keďže sa za ne hanbil a netušil, čo s nimi robiť.

Toľko krvi na nich bolo, no stále boli napohľad čisté.

Mužovi takmer šibalo. Nosil antibakteriálne mydlo všade so sebou. A keď mohol, tak nosil svoje obľúbené kožené rukavice.

Dnes ich nemohol mať na sebe. Išiel vraždiť. Nezniesol by pomyslenie, že by sa jeho rukavice, ktoré preňho boli posledným čistým kúskom sveta, stali špinavými.

„Och, ďakujem!“ zvolala starenka a utrela si pot z čela. „Ste ako Božie zjavenie.“

Muž zostal zaskočený. Jeho by poslal hocikto, len nie Boh. Boh už o muža nestál. Muž to zistil, už keď bol malý chlapec. Jeho matka zomrela hneď pri pôrode. A jeho otec bol z toho taký zronený, že začal podliehať objatiu alkoholu, až sa nakoniec dostal za svojou manželkou, ktorú toľké roky oplakával. Muž nemal súrodencov. Už nie. Brat mu ako malý zomrel na tuberkulózu.

Jednoducho, Boh o muža už stratil záujem.

„Kam ste sa vybrali v túto neskorú hodinu?“ načala starenka konverzáciu potom, čo jej muž jemne zobral tašku z rúk. „Nadýchať sa vzduchu,“ pokrčil muž plecami, zhnusený sám zo seba. Nemôže ani povedať, že ide z práce...

„Dávajte si pozor, v tejto časti je to prísne strážené. Pohybujete sa príliš blízko múru,“ zašepkala starenka a pokrčila obočie. Muž len mlčky prikývol. Nepáčil sa mu pocit, že je tak blízko nejakej čistej osoby. Akoby ju mohol zašpiniť krvou ostatných obetí, čo zabil.

„Ďakujem vám. Odtiaľto už pôjdem sama,“ usmiala sa starenka, no v očiach jej muž videl starosť. „Ste veľmi dobrý človek. Máte veľké srdce. Kiežby bolo viacej takých ľudí ako ste vy.“ Starenkine slová muža zamrazili na mieste. Žiadny z ľudí nesmie skončiť tak ako on. Nikto si nezaslúži taký osud. Možno Alan... No nie je to pekný koniec.

„Dobru noc,“ zašepkal muž stále zaskočený starenkinými slovami. Starenka sa naňho opäť srdečne usmiala. „Nech vás Pán Boh ochraňuje,“ poslednýkrát sa usmiala a zmizla vo vchode do jednej z bytoviek.

Muž sa otočil a tentoraz začal utekať po ulici. Ostrý nočný vzduch sa mu zarezával do pľúc a vietor utekal, šantil a zavýjal vedľa neho. Atletická postava, ktorú si muž zaslúžil rokmi tvrdého tréningu, mu teraz výborne pomáhala. Ani nie o štvrt'hodinu bol na mieste. Stál pred bytovkou celkom obyčajnou a takou istou ošúchanou, ako boli ostatné bytovky. Mužovi sa dovnútra ani najmenej nechcelo.

Z konca ulice začul tvrdé našľapovanie bagandží jedného zo strážnikov. Muž rýchlo netušil, kam sa má skrýť. Zvuk topánok sa neodvratne blížil a muž už videl obrysy strážnika.

V rýchlosti skočil do tieňa.

Strážnik okolo neho prešiel tak blízko, že ak by muž natiahol ruku, mohol by sa ho dotknúť. Muž zadržal dych na niekoľko dlhých sekúnd.

Strážnik bezstarostne pokračoval ďalej.

To bolo tesné. Muž sa opatrne postavil.

Mal dve pravidlá:

1. *Nezamýšľaj sa nad minulosťou svojej obeť.*

2. *Pred vstupom za obeťou neváhaj.*

Prešiel pred vchod do bytovky. Nedokázal sa donútiť vstúpiť dnu.

Nemohol.

Jednoducho...

Porušil druhé pravidlo...

Muž prudko pokrútil hlavou, zaťal zuby a opatrne vstúpil do budovy. Cítil, ako sa triasol. Klepali sa mu ruky a trasľavo sa nadychoval. Muž začal stúpať po schodoch.

Jeho obeť bývala na prvom poschodí. Nikto by nemal byť doma, takže vražda by mala prejsť bez väčších komplikácií. Zastavil pred úplne obyčajnými dverami. Nič na chodbe široko-d'aleko nenaznačovalo, že by sa za dverami mohla odohrať vražda.

Muž vytiahol z vrečka šperhák a potichu ho strčil do zámky na dverách. Chvíľu tam šramotil a jeho uši napäto striehli na hocijaký podozrivý pohyb. Napokon zámka uspokojivo potichu cvakla a muž opatrne odchyľil dvere. Potichu ako tieň vstúpil do bytu. Ocitol sa v malej predsieničke, no bola tma, tak sa veľmi nezapodieval zariadením bytu. Izba, do ktorej mal vstúpiť, bola na konci predsiene. Dvere do izby boli namaľované na tmavomodro a posiate hviezdami. To sa mužovi ani zďaleka nepozdávalo. Potichu stisol kľučku. Mierne sa strhol, keď dvere zavrzgali, no potom bez nejakého nepotrebného zvuku vstúpil do izby.

Muž zostal zarazený.

Čože?

Ak chcete vedieť, tak tento muž mal jedno tretie nepísané pravidlo, ktoré bral ako samozrejmosť. To tretie hovorilo: *Nezabíjaš DETI!*

Muž, stále v šoku, zabudol dýchať.

Ten bastard Alan! Sľúbil mu za túto prácu viac, než za ktorúkoľvek inú. Teraz už vedel prečo...

Na malej drevenej postieľke spal malý chlapec. Plavé vlasy sa mu leskli v mesačnom svite prenikajúcom do izby. Ľavou rukou stískal malého plyšového macíka. Chlapec vyzeral tak nevinne, že sa muž nedokázal pohnúť.

Muž sa zhlboka nadychol a podišiel ku chlapcovi. Jeho modrý pohľad spočíval len na pokojnom spiacom telíčku. Muž si nevšimol autíčko, len tak hodené na zemi, a nečakane oň zakopol. Pošmykol sa a takmer spadol. Pritom vytvoril strašne veľa rachotu a ešte k tomu zanaďával, až chlapec prekvapene otvoril oči.

Muž vydesene stuhol.

Ešte nikdy sa nikomu nepodarilo uvidieť ho pri jeho práci. No teraz sa to podarilo ani nie sedemročnému chlapcovi. „Ahoj,“ povedal chlapec vysokým hláskom, akoby sa nechumelilo. „Ahoj,“ prekvapene zopakoval muž trochu zachrípnutým hlasom. Hneď nato si odkašľal, aby si prečistil hrdlo.

„Nechodia nové pestúnky až ráno?“ opýtal sa chlapec a stále so záujmom si muža prezeral od hlavy po päty. „Ja nie som pestúnka.“

„Tak potom kto si?“

„To ti nemôžem povedať.“

„Prečo?“

„Je to tajomstvo.“ Chlapec na chvíľu zvrátil obočie. Výmena názorov ho zaskočila.

„Prišiel si sa so mnou zahrať?“ odrazu vyhrkol nadšene chlapec. „Nie.“ Muž si sadol na zem do tureckého sedu. Netušil, čo d'alej. „Tak potom, čo tu robíš?“

„Prišiel som ťa strážiť.“ Muž sa skoro povracal z takej lži.

Chlapec s výskotom vyskočil z postele a rozbehol sa k mužovi. Muž vytušil chlapcove úmysly a tak ho rýchlo od seba odstrčil.

Mužovi sa ešte nikdy nestalo, že by sa mu obeť šťastne vrhala do náručia. Nemohol dovoliť, aby sa na chlapca preniesla krv z jeho rúk. Rýchlo vytiahol z vrecka plášťa antibakteriálne mydlo, vytlačil si ho na ruky a začal ho horúčkovo rozotierať.

„Čo ti šibe?“ zasmial sa malý chlapec, keď uvidel muža, ako sa umýva. „Ja som sa predsa umýval! Nie som špinavý!“ Rozhodil malými rúčkami a opäť sa zasmial.

„Ja viem. Len to ja som špinavý,“ odvrkol muž.

„Tak to teda nie!“ rozhorčene zvolal chlapec a založil si rúčky na hrudi. „Ved' si sa pred chvíľkou umyl! Nemôžeš byť špinavý!“

„Bohužiaľ, áno,“ povzdychol si sťažka muž. „Tá špina, ktorú mám ja, je nezmyteľná. Budem ju nosiť až do konca života.“

„To nie je špina tu, však?“ Chlapec ukázal mužovi malé dlane. „Ale tu.“ Pravú ruku si priložil sa srdiečko. Muž smutne prikývol. Chlapec sklonil hlavu a podišiel k mužovi. Chvíľu mu úprimne hľadel do očí a potom si sadol vedľa neho. Chlapec sa pokúsil položiť hlavu na mužovo rameno, no muž sa odtiahol. „Nie,“ povedal jemne muž, „nechcem aby si sa zašpinil.“

„Moja babka hovorí, že takúto špinu ti môže zmyť jedine Boh,“ vyhlásil múdro chlapec, načo sa muž musel pousmiať. „Tak to má pravdu,“ zasmial sa muž.

„Prečo teda nejdeš za Bohom, aby ti odpustil?“ spýtal sa chlapec a opäť sa pokúsil položiť hlavu na mužovo rameno. Tentoraz sa muž neodtiahol. „Boh o mňa už nemá záujem. Napáchal som veľa zlého.“

„Boh nestráca záujem.“ Chlapec prekvapene zdvihol hlavu a zadíval sa mužovi do očí. „Zabúdaš na najdôležitejšiu vec na svete,“ vážne na muža pozeral. Muž nedokázal zniest' chlapcov intenzívny zelený pohľad. „Boh miluje teba,“ malým prstekom ho d'obol do pleca, „a aj mňa. Nech sa deje čokoľvek. A vždy nám ponúka novú cestu k Nemu. Len musíme počúvať.“

Muž sa na chvíľu zamyslel. Chlapec má pravdu. Boh oňho nestratil záujem! To len muž bol hluchý!

„A ty si sa naučil počúvať?“ spýtal sa muž a priateľsky chlapcovi rozstrapatil vlasy. „Ešte nie tak celkom. Ale,“ rázne zdvihol svoj ukazovák do vzduchu, „pracujem na tom.“

„To je super,“ usmial sa muž. „Pracuj na tom ďalej.“

Muž mohol z vysoka okašať Alana aj všetkých ostatných, ktorí chceli, aby zavraždil dieťa.

On deti nevraždí.

„Už budem musieť ísť,“ zašepkal potichu muž.

Keď chlapec neodpovedal, prizrel sa bližšie a uvidel, že chlapec už zaspal. Muž zobral chlapca na ruky a preniesol ho do postieľky. Tam ho prikryl a dal mu do ľavej ruku macíka.

Chlapec opäť pokojne spal.

Muž pomaly vyšiel von a zamkol za sebou. Presne vedel kam teraz pôjde. Rezkým krokom vykročil po ulici. Až takmer bežal. Ignoroval chlad, čo sa mu zarezával do nôh, musel túto neodkladnú záležitosť vybaviť už tú noc. Pridal ešte viac do kroku. Po niekoľkých dlhých minútach zastal. Pred mužom sa týčil kostol svätej Hedvigy. Muž otvoril dvere a vošiel dnu. Ďalej ako päť metrov sa nedostal, keďže tie dvere už boli zamknuté. Muž si kľakol na kolená a prežehnal sa. Netušil, ako sa má rozprávať s Bohom, o ktorom si myslel, že naňho už zabudol. No nakoniec sa s ním začal rozprávať ako so starým priateľom.

Rozprávali sa.

Muž našiel všetky odpovede.

Keď vychádzal po hodine z chrámu, cítil pokoj. Pokoj, ako nikdy predtým.

Muž konečne vykročil po ulici. Pomaly začalo slnko vychádzať a studené uličky pohládzali teplé lúče. Spokojne si vykračoval po chodníku, keď sa odrazu ozval výstrel z pištole.

Muž pocítil odpornú prenikavú bolesť vo svojom boku. Ťažkopádne sa zvalil na zem. Myšlienky mu odchádzali z dosahu naťahujúcich sa rúk. Nedokázal sa hýbať.

Už ani dýchať.

A potom konečne pokoj...

.....

Malý chlapček sa zobudil. Ručičkami si ospalo pretrel očka. Nadšene sa rozhlíadal po izbe, či neuvidí toho neznámeho muža. Sklamane sa postavil z postele a odišiel do kuchyne.

„Ahoj, miláčik,“ usmiala sa naňho jeho mamička. „Bež pozdraviť ocka, je v obývačke, pozerá telku.“

„Dobré ráno, ocko,“ zasmial sa chlapec, len čo vošiel do obývačky, a sadol si k ockovi do kresla. „Dobré ráno, drobec.“ Chlapček sa zadíval sa televízne noviny, ktoré práve dávali.

No vtom ho čosi zarazilo. „Aha, ocko!“ ukázal rúčkou na telku. „To je anjel, ktorý ma prišiel dnes v noci navštíviť.“

„Ten?“ spýtal sa ocko prekvapene a ovládačom ukázal na obrazovku telky. Chlapec prikývol. „Ten nájomný vrah, ktorého prezývajú Smrť?“

„To nebol nájomný vrah! To bol anjel. Mal by si počúvať, ocko. Nikdy nepočúvaš...“

Písomka s ťahákmi

V malom mestečku bola základná škola. Žiaci mali písať veľký test, pri ktorom sa všetci dohodli, že budú mať ťaháky.

Bifľoš Robo s tým ani veľmi nesúhlasil, keďže jeho najobľúbenejšou vecou je učenie sa na testy. A preňho sú také ťaháky ako komický papierik pre sprostých. Zato zbytok triedy považuje milované ťaháky za najkrajšiu vec pri testoch. Keďže bol dvadsiati proti jednému, Robo musel poslúchnuť a prikloniť sa k nim.

Škola sa skončila, všetci šli domov. Teda asi štvrtinka triedy nie. Flákanie sa po vonku nesmie predsa chýbať, ale to sa bifľoša Roba netýkalo. Keďže nikdy ťahák nepotreboval, popravde nevedel, ako sa robí. Radšej kašľal na to.

Ráno všetci prišli do školy a všetci sa bifľošovi Robovi vysmiali kvôli tomu, že si nevedel urobiť ťahák. No ale zaujímavé na tom bolo, že akosi sa nám bifľoš Robo pozabudol. Celý deň sa snažil vyrobiť si ťahák, no ako všeci vieme, on to nedokázal.

Deň rýchlo ubehol a ťahák stále neurobil. Potom Robo nejako zabudol na konajúci sa test. Nepripravil sa a spolužiaci vďaka milovaným ťahákom dostali jednotku, no on dostal svoju prvú dvojku. Svoju vinu si potom nevedel odpustiť celý mesiac.

N. Nagyová 7.C

Trieda 8.A opäť urobila súťaž o najlepší fantasy-príbeh pomocou osnovy, ktorú si zostavila na hodine slovenského jazyka celá trieda. Najlepšie príbehy vybrala redakčná rada a vy, milí čitatelia, posúďte, ktorý z vybraných príbehov sa vám najviac páči.

Cesta do neznáma

Jedného krásneho dňa v meste Bridelton mladé dievča menom Luna oslavovala svoje osemnásť narodeniny. Takýto jedinečný deň, ktorý by mal byť plný radosti a šťastia každého tínedžera, je pre Lunu plný smútku a žiaľu, pocitu prázdnoty. Pri sfúknutí sviečok jediné prianie, ktoré Luna mala, bolo, aby mohla ešte raz stretnúť svojich rodičov a starších súrodencov Christie a Alvina. Naposledy ich videla pred štyrmi rokmi, keď sa vybrali na dovolenku do Karibiku, kde sa domnievali, že sa nachádza neobjavený ostrov, od ktorého mali mapu, dedenú po generácie, ale nikto sa nikdy neodvážil podstúpiť cestu do neznáma. Jej rodine však počas letu ich lietadlo z neznámych dôvodov spadlo v blízkosti karibského ostrova Nevis. Polícia sa domnievala, že jej rodina a ďalší dvadsiati piati ľudia zahynuli. Luna po tejto tragédii začala bývať sa svojimi starými rodičmi v Brideltone.

Luna sa túžila vybrať do Nevis a zistiť, čo sa naozaj stalo rodine. Len čo sfúkla sviečky na torte, podal jej starý otec obálku. V obálke sa nachádzala letenka na karibský ostrov Nevis. So slzami v očiach celou silou objala starých rodičov a ďakovala im, že veria, že sa o seba dokáže postarať. Ďalšie ráno po ceste na letisko vystískala Luna starých rodičov a vydala sa na cestu do neznáma.

Po príchode do hotela v Nevis dostala kľúč od svojej izby. Postarší zamestnanec hotela sa Lune predstavil ako Charles. Charles zanesol Lune batožiny do hotelovej izby a poprial jej dobrú noc. Ďalšie ráno sa Luna vybrala do prístavu so zámerom vypožičať si čln a vydať sa pátrať po stratenom ostrove. Plavila sa celé hodiny bez úspechu. Nádej z nej pomaly vyprchávala. Keď už to pomaly chcela vzdať, jej loď sa zatriasla a vyplla asi na hodinu. Po hodine z ničoho nič naštartovala a začala sa plaviť plnou rýchlosťou, akoby ju niečo ťahalo. Nedala sa ovládať. Luna pri tej rýchlosti narazila hlavou do prednej dosky, nasledovala tma.

Prebudila sa za tmy na brehu ostrova, ktorý nemohla nájsť na mape. Naplnila ju radosť a nádej, že zase uvidí svoju rodinu, ale aj strach. Luna chcela zájsť do lesa po listie a drevo na založenie ohňa. Zrazu na ňu vyskočili tri veľké zvieratá. Pripomínali jej sysle. Ale oproti normálnym sysľom boli väčšie. Luna bežala, ako vedela, až sa dostala k lodi. V noci ju zo spánku zobudila bolesť nohy. Prebudila sa a uvidela, ako ju za nohu drží rastlina a vlečie ju bližšie do lesa. Šťastie, že si zo sebou zobrala nôž. Presekla rastlinu a bežala sa skrýť do člna, kde zostala do rána.

Ráno ešte roztrasená z toho, čo sa stalo v noci, sa rozhodla, že si obzrie ostrov a pokúsi sa objaviť kusy lietadla. Čím viac sa blížila k lesu, tým viac sa zväčšovala silueta hory. Zmyslela si, že sa vyšplhá na vrch hory a poobzerá sa po mieste dopadu lietadla. Na vrchole hory objavila veľké sochy popísané cudzími znakmi. Zvrchu zazrela veľký kus lietadla, pri ktorom sa dymilo ako z ohniska. Luna s nádejou bežala najrýchlejšie, ako vedela. Pri ohni zbadala veľký stan spravený z konárov a listov. Podišla k nemu a uvidela mladé dievča asi v približnom veku ako ona a ďalšie dve ženy. Jedna zo žien sa predstavila ako

Rosa. Luna sa Rosy spýtala, čo sa im stalo a či pozná jej rodinu. Rosa jej povedala, že lietadlu sa odlomilo krídlo a spadlo do vody. Len ony a jej rodina prežili. Všetci doplávali ku brehu a čakali na pomoc. Jednej noci sa všetci rozdelili a išli hľadať potravu. Rosa a ženy šli k hore a jej rodina ku brehu. Ostrov práve obchádzal rybár, ktorý si všimol Luninu rodinu a odviezol ich preč, ale už sa nikdy nevrátil späť.

Luna bola plná radosti, že jej rodina je možno nažive. Ona aj ženy nasadli do člna a plnou rýchlosťou sa plavili napäť do Nevis. Cestou naspäť celou loďou otriasol výbuch, ktorý sa udial v pozadí. Celá loď sa prevrátila hore dnom. Luna sa obzerala za sebou a nevidela žiadny ostrov ani Rosu a ostatné ženy. Podarilo sa jej čln prevrátiť a vrátila sa do prístavu.

Šla do obchodu s loďami a spýtala sa ženy ohľadom ostrova, či niekedy nejaký rybár neprivedol štyroch ľudí. Žena jej vyrozprávala príbeh o padnutom lietadle. Aj to, že na ostrove sa potom udial výbuch bomby, ktorá tam spadla pri skúškach výbušnín vládou. Žena jej aj povedala o rybárovi menom Roy, ktorý v minulosti privedol štyroch ľudí z ostrova ktorí zodpovedali jej popisu.

Luna sa vybrala k Royovmu domu. Objavila tam malý dom, pri ktorom bolo veľa zvierat. Vonku pri rieke, ktorá tam tiekla, prala nejaká žena oblečenie. Luna v nej spoznala svoju matku. Nemohla tomu uveriť. Po štyroch rokoch zmierovania sa s tým, že už ju nikdy neuvidí ani svojich súrodencov, ktorí tam tiež boli.

Luna poďakovala Royovi za záchranu jej rodiny. Odišli spolu domov. Celá rodina pri stretnutí vyplakala rieky slz, ale tentoraz nie zo smútku, ale od radosti.

L. Lauková 8.A

Syslie ostrovy („s čerešničkou na torte“)

„Sofa, môžem si zobrať posledné balenie kyslých rybičiek?“ zakričala na mňa Magda. Ja som ani nestihla odpovedať a naše lietadlo sa rútilo priamo ku zemi. Už som bola zmierená s naším osudom, zatiaľ čo všetci moji spolužiaci panikáрили a kričali. Zrazu bolo všetko čierne, myslela som, že som zomrela. Nevieam, ako sa to stalo, ale celá doráňaná som sa aj s Magdou prebrala na neznámom mieste.

Bol to obrovský ostrov, ktorý hral výlučne fialovo-ružovými farbami a nad nami svietil mesiac. Snažili sme sa nájsť ostatných spolužiakov, no jediné, čo sme objavili, boli trosky lietadla a pár nehybných tiel. Po chvíli sme sa vzdali a mysleli sme si, že už sme stratené. No zrazu sa spoza lietadla ozval tichý hlások, ktorý sme opatrne nasledovali. Zistili sme, že je to naša triedna pani učiteľka. Bola pod jedným z rozpadnutých krídel lietadla. Nakoniec sa nám ju podarilo vyslobodiť. Keď už sme boli všetky tri na nohách, povedali sme si, že ostrov preskúmame a nájdeme základné veci na prežitie.

Vydali sme sa na cestu, no nikdy by sme nečakali to, čo nájdeme. Ako sme sa predierali ružovo-fialovým húštím, zbadali sme zvláštne stavby. Boli celé z kameňa a mali strechy vystlané obrovskými listami, boli dokonca päťkrát väčšie ako vysoké činziaky.

Vyzerali ako obrovská nedobytná pevnosť. Keď sme ku nim podišli bližšie, nemohli sme uveriť vlastným oči. Zo stavieb povyliezali veľké tučné sysle na čele s ich systím náčelníkom. Najprv sme začali panikáriť, no keď sa nám systí náčelník priateľsky prihovoriť a ponúkol nám pomoc, všetkým sa nám uľavilo. Viedli nás do jednej z veľkých stavieb a vďaka ich zvláštnym bylinkám a odvarom naše rany zmizli doslova pred našimi očami. Nakoniec nás sysle pozvali na slávnostnú večeru na našu počesť. Prišli sme do miestnosti, kde sme mali jesť. No namiesto toho nás sysle hodili do veľkej rozžeravenej pece.

Nikdy by som si nemyslela, že tento strašný deň skončí zvukom môjho drahého budíka.

S. Hlavatá 8.A

Záhľadný zážitok

Na moje 22. narodeniny som od rodičov dostala zájazd loďkou okolo Bahamských ostrovov. Už od malička som snívala o tom, ako precestujem celý svet, takže som sa na tento 3-týždňový výlet nesmierne tešila. Samozrejme, musela som si aj naplánovať čo, kde navštívim, aké jedlá ochutnám a celkovo niečo o histórii tohto miesta. Nadšená som však bola ešte viac, keď som zistila, že niekoľko ostrovov v tejto oblasti zaniklo, a ak sa ľudia nachádzajú v ich okolí, pociťujú mysteriózny až zlý pocit. Záhady sa prepletajú celým okolím.

V deň odletu

Už od rána som sa necítila nejako veľmi dobre a deväť hodín letu mi veľmi neprospeľo, no po výdatnom spánku som pripravená na preskúmanie. Loďka, ktorou sme sa plavili, bola vážne dosť malá, tak akurát pre dvanásť ľudí. Najbližšie sme mali vystúpiť na ostrove Pagatris, ale zastavili sme sa aj pri neďalekých ostrovoch pred ním. Ja ako správny turista som mala plno otázok a na moje prekvapenie mi pán, ktorý nás sprevádzal, vedel všetky zodpovedať.

Súčasťou nášho dnešného plánu bolo aj potápanie v najčistejšom mori, ktoré som kedy videla. Dostali sme šnorchle a okuliare. No poviem, nič krajšie som doteraz nevidela a naplno som si to užila, len po druhom skoku do vody z paluby lode som sa cítila vyčerpanejšie, proste úplne bez sily. Pomaly som doplávala k lodi a vyšplhala sa po rebríku. Už-už som si myslela, že som tam sama, no potom sa tam zjavili ďalší ľudia. Bol to mladý pár so svojou šesťročnou dcérou.

Spýtala som sa ich: „Čo sa deje, kde sú všetci?“ Mladá žena mi ukázala na neďaleký ostrov. Jej muž povedal, že vie, ako riadiť loď a dovezie nás tam, a keď sa začalo stmievať, súhlasila som. Celou cestou som si nevedela spomenúť, prečo mi je žena s dcérou taká povedomá.

Keď sme sa priplavili k ostrovu, strhla sa búrka. Ostrov nevyzeral práve obývané, no zvieratá sa tam nachádzali. Práve sysle nás zaviedli k mohutným stavbám, v ktorých sme sa utáborili. Ešte predtým než sme sa pomaly ukladali k spánku, začala som sa pýtať: „Ako sa

voláte? Čo sa vlastne stalo?...“ Nepamätám si, že by mi niekto odpovedal, lebo aj tak som zaspala. V hlbokkej noci, keď som bola v miernom polospánku, ma žena prebudila. Držala svoje dieťa v náručí a ospravedlňovala sa mi, že ma sem priviedla. Rozlúčila sa so mnou. Nechápala som vôbec, čo sa deje, prečo sa ospravedlňuje. Celý čas som ju mlčky sledovala, ako odchádza, nevedela som sa pohnúť ani nič povedať, až pomaly zmizla v tme noci. O pár sekúnd na to sa rozsvietili pestrofarebné svetlá ako na najväčšom vystúpení a som si úplne istá, že to boli krásne rastliny.

Keď som sa zobudila v nemocnici, stál pri mne doktor v bielom plášti. Zahrnul ma asi miliónom otázok, ako sa cítim. Vysvetlil mi, že pri skoku do vody som narazila hlavou o kameň, lebo som sa pošmykla. Začala som mu vysvetľovať, čo sa stalo a čo som videla. Tento môj príbeh všetci domáci veľmi dobre poznajú. Vraj každý zvláda prechod „Masosavskou hranicou“ inak a Masosavská hranica je niečo ako „portál do minulosti“, keď počas krátkej doby začalo padať čoraz viac lietadiel. Žena, ktorá sa vraj volala Sára, so svojou dcérou Sofiou bola jedna z tých, ktorí neprežili, no jej muž Andrej áno. Popravde nikto nevie, čo je to miesto zač, ale už som pochopila že sa snažia prosieť ho o návrat a odpustenie a viac neviem. Vlastne nikto viac nevie.

Na túto dovolenku nikdy nezabudnem, a i keď to mohlo dopadnúť vážne zle, som rada, že si osud vybral práve mňa prežiť tento zážitok.

V. Vargová 8.A

Zázračný ostrov

Dobrý deň, volám sa Kale Grenson. Som kartograf a historik. A aj keď nie som na to školený, som aj amatérsky archeológ. Zaujímajú ma záhady a veci z histórie. Pred desiatimi rokmi sa mi udial veľmi zaujímavý zážitok.

Raz som sa vybral na dovolenku. Išiel som do Karibiku. Bol som tam už viackrát. Jeden deň som sa vybral k prístavu, že si požičiam čln a poprechádzam sa okolo ostrova. Robím to každý rok. Veľmi sa mi páči to prostredie. Plával som okolo ostrovov. Všetky som poznal, až na jeden. Nikdy som ho tu nevidel. Ani na mape nie je. Rozhodol som sa ho ísť navštíviť.

Prišiel som na breh, vyzeralo to tam veľmi pekne. Hneď som na kraji zbadal vzácne chránené rastliny. Videl som ich len raz v živote. Rád by som sa pri nich zdržal, ale, bohužiaľ, nemôžem, čln mám požičaný len na štyri hodiny. Vstúpil som ďalej do lesa. Nezdá sa mi, že by tam niekto žil. Bol to opustený ostrov. Ale stále som nechápal, prečo som tu tento ostrov nikdy nevidel. Nevedel som si to vysvetliť. No nevádi. Ako som sa prechádzal v lese, zašiel som až tak ďaleko, že som dorazil až do stredu ostrova. Najprv som si nič nevšimol, ale potom som ich uvidel. Do kruhu boli postavené obrovské kamenné stĺpy, na ktorých bolo vyryté záhadné písmo. Pokúšal som sa ho rozlúštiť, ale nepoznal som ho. Mal som so sebou svoj fotoaparát, tak som si ich odfotil a pokračoval som ďalej.

Ako som išiel, tak stále som za sebou počul šuchotanie listov. Najprv som myslel, že sa mi to len zdá, tak som pokračoval. Ale po asi desiatich minútach šuchot stále neprestával.

Už mi to nedalo. Obzrel som sa. Stál tam. Stál tam jeden tučný syseľ. Najprv som si myslel, že je to len obyčajný pribratý syseľ. Ale potom mi to docvaklo. Bol to syseľ druhu Axomefit, ktorý podľa vedcov už pred pätnástimi rokmi vyhynul. Zostal som v šoku. Stál som tam oťapený a nevedel, čo robiť. Potom som sa pohol, ale syseľ, bohužiaľ, zmizol.

Pokračoval som ďalej. Kráčal som po hline. Boli na nej napadané listy banánovníka. Keď vtom zrazu sa zatriasla zem a začul som výbuch. Celá obloha sčernela od dymu. Nevedel som, čo to je. Ale vedel som, že nie som od toho ďaleko. Videl som, ako na oblohe stúpa dym. Keď som sa dostal na pláž, uvidel som plamene. Síce ťažko, ale podarilo sa mi zbadáť aj lietadlo. Videl som len trosky a mŕtvych ľudí na zemi. Kútikom oka som postrehol pohyb. Neveril som tomu, ale z plameňov a dymu sa vynoril muž so svojou ženou a synom. Mali veľké popáleniny. Hneď som vybehol na pomoc. Ponáhľali sme sa. Nieкто nevedel, kedy to lietadlo vybuchne.

Rodinu som zaviedol do lesa a posadil ich na zem. Pýtal som sa ich, čo sa im stalo. Povedali, že leteli do Mexika za prácou a novým životom. Skoro tam už boli, no vtedy im pilot oznámil, že im začali horieť motory a že budú musieť núdzovo pristáť. Piloti sa snažili čo najviac udržiavať lietadlo pod kontrolou. „No potom,“ vraví muž, „horiaci úlomok z motora zasiahol riadiacu kabínu a oheň sa začal šíriť v lietadle. Mali sme šťastie, sedeli sme v zadnej časti lietadla, takže k nám oheň neprišiel. A potom sme začali padať. Padali sme a padali a potom – náraz.“

Bolo mi ich veľmi ľúto. No potom mi niečo napadlo. Veď tu mám čln. Zoberiem ich do nemocnice a zavolám sem políciu, nech to prešetří. Vstali sme, pozrel som sa na oblohu a skoro som zmeravel. Na ostrove bola sopka. Aktívna sopka. Začalo sa z nej dymiť. Rýchlo sme sa dostali k člnu. Videl som, ako sa zo sopky už valí láva. Bolo to rýchle. Nasadli sme a čo najrýchlejšie sme odišli. V polovici cesty naspäť na pevninu som sa obzrel a chcel som skontrolovať rodinu na zadných sedadlách. Ale nikto tam nebol. Zastavil som čln a pozeral som sa do vody. Ani tam nikto nebol. Zakričal som: „Hej! Ľudia! Je tu nieкто?“ Ale nikto neodpovedal.

Pokračoval som ďalej na člne, ale nevedel som si to vysvetliť. Konečne som dorazil do prístavu. Hneď som dobehol k pánovi na prístavnú recepciu. „Pane, pane!“ zakričal som. „Na tom ostrove ide vybuchnúť sopka a spadlo tam lietadlo! Na akom ostrove?“ pýta sa ma. „Na tom medzi San Salvadorom a Kubou!“ „Ale tam žiadny ostrov nie je!“ odpovedal mi. „Žiadna sopka nevybuchla, keby áno, už by sa sem valil dym.“

Nerozumel som tomu. „A čo to lietadlo?“ „Žiadne lietadlo nespadlo,“ odpovedal, „keby spadlo, už by sme dostali hovor z riadiacej veže, aby sme to išli preveriť.“

Šiel som späť do hotela mlčky, nepovedal som ani slovo. Kráčal som po ulici a stretol som jednu paniu. Bola domáca. Zastavil som pri nej a spýtal som sa: „Dobrý deň, pani, môžem sa vás spýtať, čo sa stalo s ostrovom medzi San Salvadorom a Kubou?“ „No viete, pred sedemdesiatimi piatimi rokmi letelo lietadlo z Londýna na Kubu. Keď letelo nad San Salvadorom, začal sa let komplikovať. Potom spadlo lietadlo na vtedajší ostrov Cremeos. Prežili len traja, dvaja dospelí a dieťa. Lenže vtom začala chrliť sopka lávu. Zabila ich. Povráva sa, že ich duchovia sú stále na ostrove“.

Pred pár dňami som sa nad touto témou znova zamyslel a myslím si, že moja teória je pravdivá. Keď som išiel s člnom okolo Kuby, tak som prešiel záhadnou clonou, ktorá ma

preniesla o sedemdesiatpäť rokov do minulosti. Prišiel som na ostrov. Sysle boli vtedy na ostrove, ešte nevyhynuli. Potom spadlo lietadlo a ľudia, čo z neho vyšli, boli duchovia. Preto zmizli z člna, lebo nemohli prejsť časovou clonou. Museli zostať na ostrove a potom sa začala valiť láva. Je jasné, že recepčný dym nevidel, lebo ostrov bol za časovou clonou.

M. Packová 8.A

Vianoce

Veselé Vianoce

Nech nás stromček vianočný,
bude už ten tradičný.

Podme spolu pekne spievať,
nech nám vločky začnú lietať.

Na stole je veľký kapor,
zdobí ho tam pekný kôpor.

Upečme si koláčiky
a zjedzme si pagáčiky.

V. Kissová a A. Krišková 7.B

Básnička pre Mikuláša

Dve ručičky mám,
čo len vám dám?

A či ste poslúchali?

Dada loptou triafala,

Slávka ju pri tom fotila.

Filip Braňa obliekol,

Attilov čas v škole sa vliekol.

Amy na olympiáde speakovala,

Bibi jej k tomu tancovala.

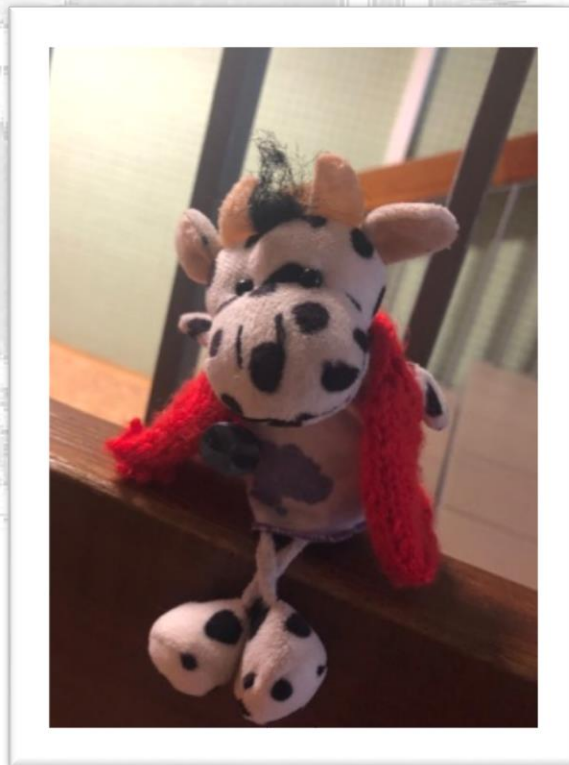
Carmen zbesilo počítala,

Adri teplotnú inverziu vysvetľovala
a Vanessa sa tomu smiala.

Lauri už šatky nenosí,
Mišo si na hodinách pospí,
David s Klaudi to istí.

Lucka na koni jazdí,
na bicykli Dávid chodí
a tretí Dávid do lopty kope,
Terka miluje knihy dlhé.
Dia s Miškou si make-up robia.
Na Sama všetci myslíme
a Miškinho karate sa všetci bojíme.

A toto je Braňo-náš maskot.

8.C

Vianočná výzva

Emma a Sofia sú dve sestry. Sofia je šiestačka, pred dvoma mesiacmi mala dvanásť. Emma má sedemnášť. Nedávno prekonala ťažkú chorobu a na Vianoce nemohla byť doma, bola v nemocnici. Sofia ju preto chcela prekvapiť.

„Toto boli najkrajšie Vianoce, aké som kedy zažila! Sofi, ako sa ti to podarilo?“ pýtala sa Emma. Sofia len mykla plecami: „Ááá, to nemusíš vedieť, to je dlhý príbeh!“

„Ja mám času dosť!“ nedala sa Emma. „No dobre,“ pristala napokon Sofia, „tak počúvaj:“

Blížili sa Vianoce a rozmýšľala som, že ti dám k Vianociam výnimočný darček, keďže ich stráviš v nemocnici. Premýšľala som aký, ale nič mi nenapadlo. Len tak som sa prechádzala po meste a videla som, ako jednému pánovi spadol papierik. Zodvihla som ho a všimla som si, že to nie je obyčajný papierik, ale vizitka. Zistila som, že ten pán je pyrotechnik. Napadla mi úžasná myšlienka! S pánom som sa zarozprávala a nesmel som sa ho opýtať, či by pre mňa na Vianoce neurobil jeden špeciálny ohňostroj. „Ako sa volá tvoja sestra?“ spýtal sa ma pán. „Emma, prečo to chcete vedieť?“ „To už nerieš, teraz choď domov a na Štedrý večer, presne o polnoci, sa pozerajte aj so sestrou cez okno, dobre?“ Pritakala som a rozbehla som sa domov.

Keď som sa vrátila, išla som si ľahnúť, lebo som bola unavená. Ráno ma zobudila susedova sučka Luna, ktorá veľmi hlasno štekala. Vstala som a išla som ju vyvenčiť, veď vieš, že niekedy tak susedom pomáhame. Počas prechádzky mi napadol ďalší úžasný darček pre teba – psík. Hneď na druhý deň som sa išla pozrieť do útulku. Prezrela som si všetkých psov a zrazu som ho zbadala. Bol úžasný! „Mohla by som si zobrať toho mopsa?“ spýtala som sa zamestnankyne útulku. „Samozrejme, že môžeš,“ odvetila mi s úsmevom. Hneď som si ho vzala domov a dala som mu meno Lilly. Veď vieš, že je to tvoje najobľúbenejšie meno.

„Toto všetko si pre mňa urobila?“ spýtala sa dojatá Emma. „Lilly je úžasná, a keď som videla ten ohňostroj na oblohe s mojím menom....“ nevládala cez slzy dopovedať. **ĎAKUJEM!!!**

N. Pinková, S. Slamková 5.A

Vianočný kvíz

1. Čo pre teba znamenajú Vianoce?

- A najkrajšie obdobie roka
- B fajn sviatok
- C normálny deň

2. Ty a darčeky?

- A Plánujem ich už v lete
- B asi v októbri, novembri
- C najlepšie deň pred štedrým dňom

3. Aký typ darčeka zvykneš dať rodine / priateľom?

- A náramky priateľstva, spoločné fotografie
- B sviečku
- C láska nadovšetko

4. Typická vianočná farba?

- A červená, zelená
- B zlatá, strieborná
- C čierna

5. Tradičné vianočné jedlo?

- A kapustnica, kapor
- B makové pupáčky
- C rezeň s ryžou

6. Vianočné maškrtky?

- A medovníky, linecké koláčky
- B kokosová roláda
- C rožok s maslom

7. Kto nosí darčeky?

- A Ježiško
- B Mikuláš
- C Veľkonočný zajac

Najviac A odpovedí:

Ty si vianočný maniak!

Na Vianoce si vždy pripravený / á a rozhodne patria medzi tvoje obľúbené sviatky. Len sa toho drž.

Najviac B odpovedí:

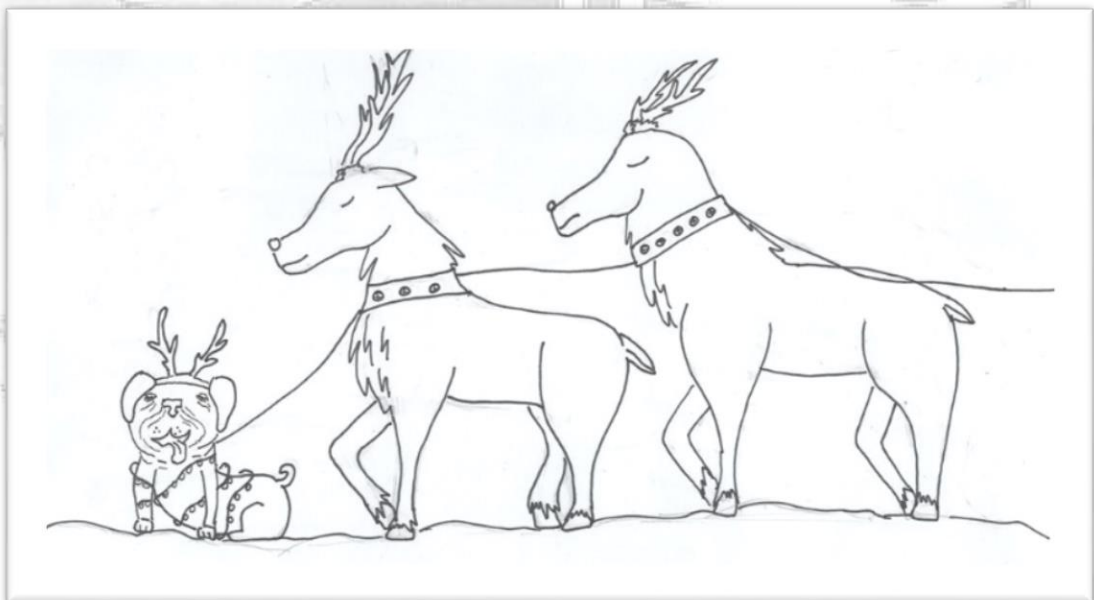
Pre teba sú Vianoce krásny sviatok plný prekvapení a pokoja. Vždy sa na ne veľmi tešíš a tým šíriš radosť všade navôkol.

Najviac C odpovedí:

Vianoce registruješ, ale to je asi všetko.

Do veľkých príprav sa nezapájaš, ale rešpektuješ ich.

Darčeky si nechávaš na poslednú chvíľu, ale aspoň sa snažíš.

Obrázky nakreslili Katka B., Natália K. zo 7.B.

Domáci vianočný recept

Bebe guľky – tento recept sa u nás doma stal tradíciou, nielen vďaka svojej výrazne kokosovo–kakaovej chuti, ale aj kvôli rýchlosti prípravy.

Ingrediencie:

1 a ½ dcl teplého mlieka	1 balíček vanilkového cukru
30 dkg práškového cukru	rum na dochutenie
2 krabice BB pudingu	kokos na obaľovanie
25 dkg kakaa	

Postup prípravy:

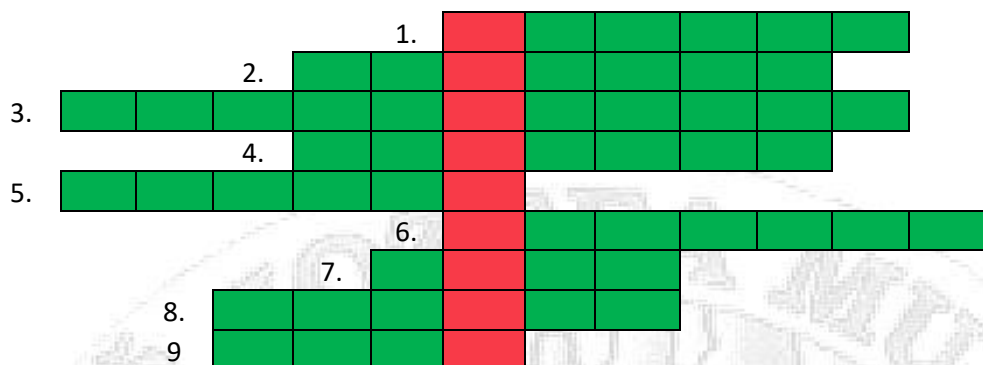
Do misky si nasypeme všetky suché ingrediencie (cukor, puding, kakao, vanilkový cukor). Následne zalejeme teplým mliekom a pár kvapkami rumu. Hmotu zmiešame a odložíme na pár hodín do chladničky. Z hmoty vytvarujeme guľky a obalíme v kokose. A máme hotovo!

Dobrú chuť!

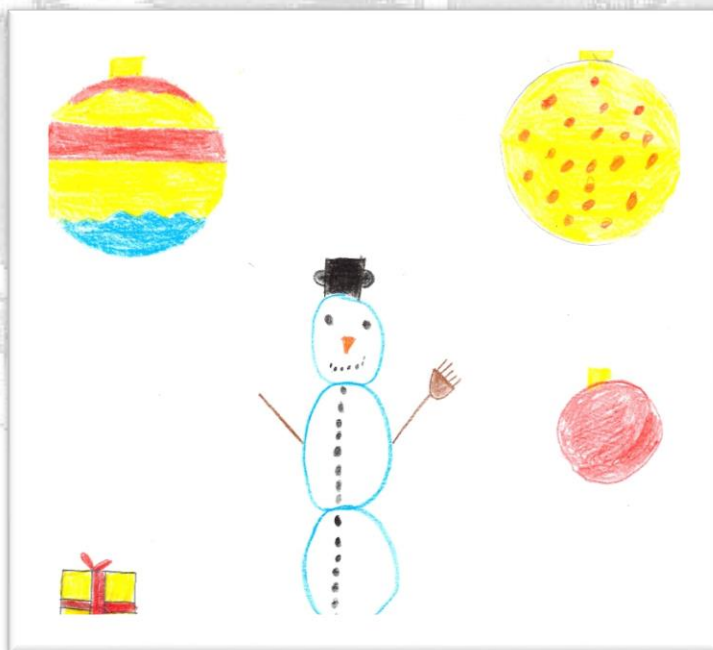

A. Wolnerová 8.C

Vianočná tajnička

1. SNEH
2. DOSTÁVAŠ NA VIANOCE...
3. VÄČŠINA DETÍ (dievčat) TO OBLUBUJE...
4. 6. DECEMBER
5. 5-ROČNÉ DIEVČATKO CHCE NA VIANOCE...
6. MESTO, KDE PREŽIL KRISTUS SVOJE DETSTVO.
7. NA VIANOČNÝCH TRHOCH RODIČIA PIJÚ VIANOČNÝ...
8. ROZKRAJUJEME NA VIANOCE...
9. JEDLO, KTORÉ VÄČŠINOU PAPÁME NA VIANOCE...

Obrázok nakreslili David K. zo 7.B.

Z našej „tvorby“: Perličky

Svetelné zdroje podľa rozmerov delíme na plošné a **hodové** (bodové).

Siréna má kolísavý tón. Čo to znamená? – To bude siréna na hojdačke.

Čo je **algebra**? - To je druh krokodíla. Ale nie, to je aligátor.

Čo je elektronegativita? - Je v nej elektrina.

V žiackych poznámkach: **elektrogravidita** (elektronegativita)

Aká je úloha matky v úli? - Rodí. Oplodňuje a znáša vajíčka.

Čo je plznutie? – To je strata srsti, čiže **depilácia**.

Čo je táto vec? – To je **datapjektátor**.

Žena, ktorá pečie je **pečenica** a žena, ktorá pije je **pijavica**.

Aké **i** sa píše v slove kolobežka? - No predsa tvrdé.

Vystupňuj prídavné meno zlý. – **Najzlý**.

Vyskloňuj zámeno *ja*. - **Ja, ty, my**.

Ktorá žena bola prvá vo vesmíre? - Katarína Sputnikovová!

Uveď typy dopravy. - **Železná** doprava...

Aké nerastné suroviny poznáte? - **Životné** a **nerastné**.

Pestovaním viniča **vzniká víno**.

Poľnohospodárstvo delíme na dve časti – na **rastné** a **nerastné**.

Prídavné meno od slova „Boh“ - **bohatý**.

V zošite žiaka: **Telefýzni** prenos.

Báseň Marína: ... a v tomto duše mojej **rozhlase**...

Kde okrem zemegule je ešte na Zemi život?

Pri hre Minecraft: Ako sa stavia reaktor s **fúzikmi**? (fúzny reaktor)

Cez ktorý štát prechádza nultý poludník? – Predsa cez **Bratislavu!**

Strašne ma bolí hlava. Asi mám **mirgénu**. (migrénu)

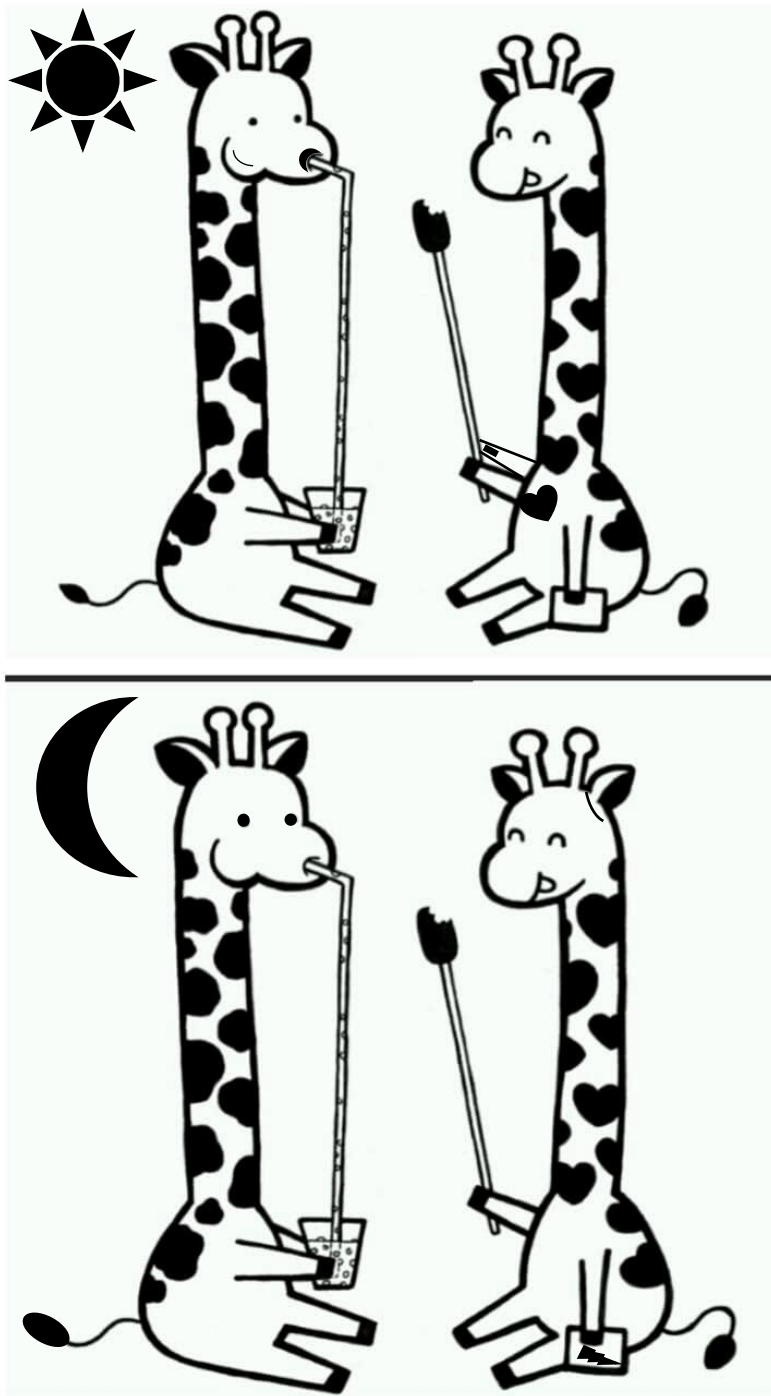
Učiteľské perličky:

Odtiaľ vyteká rieka **Slanina**? (Slatina)

Spajú dvaja flegmatici pod stanom.

Pán učiteľ sa pýtal: „**Sedí nás to?**“

Nájdí 9 rozdielov

Kde nájdete náš časopis?

www.zsmurgasasala.sk

**A ak máš kreatívne myslenie, vlastnú tvorbu,
budeme veľmi radi, ak ju dáš svojej učiteľke
slovenského jazyka alebo pani učiteľke
Klimajovej a vaše príspevky uverejníme
v našom časopise.**

Ďakujeme našim sponzorom:

Gabriel Tánczos

Rodičovské združenie pri

ZŠ s MŠ

J. Murgaša